

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. I.**, zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2019, č. j. 32 Az 17/2018 – 85,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2019, č. j. 32 Az 17/2018 - 85, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ani řízení o žalobě.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Viktoru Klímovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 12.705 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 16. 10. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že patří ke kurdské menšině a vyznává islám – alevitskou větev. Svou žádost odůvodnil obavou z pronásledování ze strany tureckých státních orgánů. V Turecku žil ve městě Agri, kde podnikal jako obchodník. Byl dvakrát vyslýchán policií ohledně skutečnosti, že prodává členům organizace PKK hnojiva, která jsou pak používána pro výrobu výbušnin. Žalobce však dle svého tvrzení nemá s organizací PKK žádnou spojitost. Ze stejného důvodu byl zatčen jeho kamarád, majitel vedlejšího obchodu. Žalobce se rozhodl s rodinou odjet z Agri do Izmiru, poté do Ankary, kde byl operován jeho syn. Dozvěděl se, že byl policií znovu hledán. S rodinou se rozhodl opustit Turecko.

[2] Žalovaný vydal dne 17. 4. 2018 rozhodnutí, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Přisvědčil tak žalovanému, že žalobce nebyl ve své vlasti politicky ani veřejně aktivní, a proto nelze dospět k závěru, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že ze strany policie v rámci dvou výslechů, z nichž jeden trval přes noc, nebyl fyzicky napaden ani mučen, kromě dotazování k ničemu jinému nedošlo. Nebylo proti němu ani zahájeno trestní stíhání. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal v postupu turecké policie vůči žalobci prvky azylově relevantního pronásledování.

[4] Dále soud nepřihlédl k námitce žalobce uvedené ve „společném vyjádření“ ze dne 29. 10. 2019, že se v případě návratu do vlasti obává „povolání k účasti do válečného konfliktu“, jehož se nechce účastnit, a namítá v souvislosti s tím výhradu svědomí jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Podle soudu mohl tuto námitku žalobce uplatnit již ve správním řízení, avšak tak neučinil, stejně jako v žalobě a jejím doplnění. Soud proto tuto námitku považoval za nepřipustné rozšíření žaloby.

II. Stručné shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu obsáhlou kasační stížnost, ve které požadoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek změnil tak, že rozhodnutí žalovaného se zrušuje a ukládá se mu za přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) udělit stěžovateli azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Případně navrhl, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

[6] Stěžovatel namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud nevěnoval větší pozornost stěžovatelovu tvrzení o podezření tureckých orgánů z prodeje hnojiva

příslušníkům PKK. Nezajistil k tomu žádné informace ze země původu a nevážil riziko špatného zacházení se stěžovatelem po jeho návratu do vlasti. Krajský soud pouze obecně poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 46, kde se však jednalo o odlišné skutkové okolnosti. Stěžovatel totiž s jistotou neví, zda proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, nicméně tureckými orgány činnými v trestním řízení již byl řešen. Stěžovatelova obava z porušování jeho práv je naprosto konkrétní a vychází z racionálního základu – ze zkušeností jiných osob v obdobné situaci. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť soud se vůbec nevyjádřil k důkazním návrhům stěžovatele, z nichž vyplývá, že jeho azylový příběh je plausibilní a prodejci hnojiv z řad kurdského obyvatelstva jsou obviňováni ze spolupráce s PKK.

[7] Krajský soud pochybil, pokud neprovedl *ex nunc* posouzení právní a skutkové stránky případu stěžovatele v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, jejíhož přímého účinku se stěžovatel domáhal. Konkrétně namítal, že v případě vycestování by se musel jako bývalý člen prezidentské ochranné služby (má postavení elitního vojáka) účastnit ozbrojeného konfliktu se Sýrií a podílet se na vyvražďování vlastního etnika. Krajský soud stěžovateli svévolně odepřel spravedlnost, pokud se odmítl tímto jeho tvrzením zabývat. Zahájení vojenské operace na jižní hranici Turecka oznámené dne 9. 10. 2019 vyvolalo ve stěžovateli obavy z toho, že by byl nucen k vojenské službě proti svému svědomí. Stěžovatel zdůraznil, že před válečným konfliktem, který vznikl v říjnu 2019, neměl důvod k uplatnění výhrady svědomí, neboť je vojákem z povolání a vůči vojenské službě a branné povinnosti jako takové žádné výhrady nemá. Krajský soud proto nesprávně konstatoval, že stěžovatel mohl uvedené tvrzení uplatnit před podáním žaloby.

[8] Dne 24. 3. 2020 podal stěžovatel v pořadí již druhý návrh na nařízení předběžného opatření (jeho první návrh na nařízení předběžného opatření NSS usnesením ze dne 12. 3. 2020 zamítl) s ohledem na nový skutkový stav.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, naopak své rozhodnutí má za dostatečně odůvodněné. Ve vztahu k tvrzení o pronásledování Kurdů v Turecku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019 - 42. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud ji neodmítne jako nepřijatelnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Protože se však jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou

dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] V projednávané věci dospěl soud k závěru, že zde byla splněna poslední, tedy čtvrtá podmínka, neboť napadený rozsudek krajského soudu trpí zásadním pochybením v podobě nepřezkoumatelnosti. Krajský soud totiž při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutečností, které nemají oporu ani ve spise správního orgánu, ani v soudem provedeném dokazování. Spisová dokumentace totiž neobsahuje zprávy o zemi původu stěžovatele, na základě nichž žalovaný rozhodl o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že absence podkladů, na které se soud odvolává v odůvodnění svého rozhodnutí, může být důvodem pro nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, protože soud v takovém případě vydává rozhodnutí na základě skutkových důvodů, které nemají oporu ve spise (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Konkrétním pochybením může být například skutečnost, že krajský soud ve svém rozhodnutí vycházel z dokumentu, který správní spis neobsahoval (rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 As 73/2013 - 79).

[13] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že při posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně zmínil následující podklady: Zpráva Human Rights Watch, Turecko 2018, ze dne 1. února 2018; Zpráva Freedom House, Turecko 2018, ze dne 22. února 2018; Zpráva Amnesty International Turecko 2018, ze dne 22. února 2018; Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Zpráva reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. září 2017. Zároveň konstatoval, že všechny uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný dal dne 6. 4. 2018 stěžovateli možnost se s uvedenými podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Stěžovatel této možnosti využil, uvedl však, že se s obsahem podkladů nechce seznámit ani se k nim vyjadřovat, neboť je mu jasné, co se v současné době v Turecku děje. Doplnění podkladů nenavrhoval (viz Protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 4. 2018, č. l. 20 spisu žalovaného).

[14] Nejvyšší správní soud rovněž ze spisu žalovaného ověřil, že Seznam spisového materiálu B006364 ve věci stěžovatele, který byl vytisknut dne 23. 5. 2018, popisuje řazení jednotlivých dokumentů ve formátu: (i) číslo jednací, (ii) datum vložení, (iii) typ dokumentu, (iv) popis dokumentu, (v) jméno osoby, která dokument vložila, (vi) počet stran dokumentu a (vii) čísla stran, (viii) doložka, zdali je daný dokument ve spise. Výše

zmíněné zprávy o situaci v zemi původu nejsou v tomto seznamu jakkoli zmíněny a soud je ani nenalezl zařazený ve spisu.

[15] Ze spisu krajského soudu je dále patrné, že žalovaný s přípisem ze dne 26. 6. 2018 odeslal krajskému soudu správní spis ve věci stěžovatele označený B006364 (tj. totožný spis, který má nyní k dispozici Nejvyšší správní soud), který krajský soud obdržel dne 28. 6. 2018. V napadeném rozsudku pak krajský soud shrnul, že správní orgán vycházel při rozhodování o žádosti stěžovatele z výše zmíněných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí spisu (viz bod 18 rozsudku). Krajský soud dále v odůvodnění v bodě 42 rozsudku s odkazem na Informaci OAMP citovanou v rozhodnutí žalovaného (která však ve spisech absentuje) shledal nedůvodnými námitky stěžovatele ohledně tvrzené vážné újmy v případě jeho návratu do země původu. V závěru napadeného rozsudku pak krajský soud v souvislosti s posouzením skutkového stavu věci shrnul, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a nepochybil ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (bod 45 rozsudku). Nejvyšší správní soud přitom ověřil, že ani ve spisu krajského soudu nejsou podklady rozhodnutí žalovaného – jmenované zprávy o zemi původu stěžovatele - obsaženy.

[16] Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací praxi řešil obdobnou situaci, kdy ve správním spisu rovněž absentovaly podklady pro rozhodnutí o žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany, např. v rozsudcích ze dne 28. 1. 2015, č. j. 4 Azs 239/2014 – 27, či ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124. Vycházel přitom z důležitosti skutkových podkladů k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že „[p]rokázání, že je žadatel o udělení azylu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, stejně tak prokázání dalších důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu předpokládá shromáždění dostatečných skutkových podkladů správním orgánem, z nichž by bylo možno tvrzení žalobce z hlediska jeho důvodnosti posoudit. [...] Azylové řízení má být ze své povahy směřováno k hledání materiální pravdy v maximální spravedlivě možné míře. Zásada materiální pravdy představuje jednu ze základních zásad správního řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná, správná a především aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Spolehlivě zjištěný skutkový stav je podmínkou perfektnosti vydaných rozhodnutí. [...] V řízení o udělení azylu má zásada materiální pravdy svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele“. Stanovené povinnosti vyplývají přímo z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve spojení s § 9 zákona o azylu a jejich naplnění je důležitým kritériem při posuzování zákonnosti rozhodnutí. V odkazovaných rozsudcích soud dospěl k závěru, že pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v

napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spise, jedná se o vadu, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[17] Jak bylo uvedeno výše, v nyní posuzované věci krajský soud při rekapitulaci skutkového stavu konstatoval existenci předmětných zpráv ve správním spise a rovněž odkázal na informace v nich obsažené (konkrétně na informaci OAMP). Krajský soud však musel obsah podkladu převzít z rozhodnutí žalovaného, aniž by mohl jeho pravdivost ověřit přímo z obsahu zmiňovaných zpráv. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 4. 2018 má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel byl s podklady spisu seznámen a žalovaný měl v úmyslu z nich vycházet při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V předloženém správním spise však všechny zprávy, které žalovaný v rozhodnutí výslovně označil za podklad svého rozhodnutí a některé z nich v odůvodnění rozhodnutí citoval, chybí. Přitom nepřichází v úvahu jejich ztráta, jelikož nejsou uvedeny v seznamu spisového materiálu. Seznam spisového materiálu byl vytisknut dne 23. 5. 2018 a krajský soud obdržel od žalovaného v řízení o žalobě spisový materiál dne 28. 6. 2018. Pokud by spisový materiál řádně prozkoumal, zjistil by již ze samotného seznamu, že předmětné zprávy nejsou jeho součástí.

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud pochybil, protože nedostál své povinnosti stanovené v § 75 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud tak spíše převzal odůvodnění žalovaného, které považoval za souladné s judikaturou, neověřil však, zda závěry ohledně situace v zemi původu stěžovatele odpovídají podkladům shromážděným ve spisovém materiálu. Správně však měl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušit z toho důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise. Pokud soud nevzal tuto vadu řízení před správním orgánem vůbec na zřetel, je nutno i jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro jinou vadu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K této vadě je přitom Nejvyšší správní soud povinen s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, tedy, i pokud ji stěžovatel výslovně nenamítal. Jelikož přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je podmínkou pro posouzení věci samé, nebylo již na místě, aby Nejvyšší správní soud nyní posuzoval jednotlivé kasační námitky (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[19] Pro úplnost však soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti správně poukázal na pochybení krajského soudu, který se opomněl zabývat nově tvrzenými skutečnostmi, jež stěžovatel nemohl uplatnit již ve správním řízení či v žalobě nebo jejím doplnění. V této souvislosti je třeba odkázat na výjimky z obecného pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí. Toto pravidlo může být prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Takovými normami jsou čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), na základě nichž jsou správní soudy povinny přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu

příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Aplikační přednosti před § 75 odst. 1 s. ř. s. požívá též čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, dle kterého členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem. K otázce přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32, podle něhož „[v] případě přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU by povinností krajského soudu bylo přezkoumat skutkovou i právní stránku případu ve věci mezinárodní ochrany ke dni svého rozhodnutí. Žadatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. [...] Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“

[20] Krajský soud v tomto ohledu sice uznal, že došlo ke změně bezpečnostní situace v zemi původu, s touto skutečností se však vypořádal toliko obecným odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 75/2019 - 46, aniž by se podrobněji zabýval konkrétní situací stěžovatele. Poněkud zkratkovitě přitom uzavřel, že stěžovatel mohl své tvrzení o obavách z nástupu do armády uplatnit již dříve, a proto se jimi soud nemohl zabývat. Stěžovatel však tyto své obavy vztahuje právě až k bojům v rámci válečného konfliktu nastalého v říjnu 2019, do kterých se s ohledem na výhradu svědomí odmítá v případě návratu do vlasti zapojit. S ohledem na výše uvedené důvody prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. (bod 19 tohoto rozsudku) proto krajský soud měl vzít tato tvrzení v potaz a zohlednit je ve svém posouzení, případně se podrobněji zabývat otázkou, zda stěžovatel mohl tato tvrzení uvést již dříve.

[21] O návrhu na nařízení předběžného opatření soud nerozhodoval, neboť bez odkladu rozhodl o samotné kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah zrušil rozhodnutí krajského soudu a žalovaného a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému [§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy povinen zařadit do správního spisu všechny podklady, ze kterých ve svém rozhodnutí vycházel. Zároveň žalovaný posoudí i stěžovatelem nově tvrzené skutečnosti, které jsou dle jeho tvrzení relevantní pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný nebyl ve věci procesně úspěšný a žalobci dle obsahu spisů žádné uplatnitelné náklady v řízení nevznikly.

[24] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2019, č. j. 1 Azs 28/2020 - 25, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Viktor Klíma. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 2 x 3.100 Kč za přípravu a převzetí zastoupení, podání kasační stížnosti, a částkou 2 x 1.550 Kč za sepsání dvou návrhů na vydání předběžného opatření; a dále částkou 1.200 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše odměny tedy činí 10.500 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku představující tuto daň. Celková částka 12.705 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu